

PAKAJČEPIŠEM

Besedila: Sara Alič, B, Tia Somensary Hribšek, Ana Resnik, Ava Schlamberger

Slikovno gradivo: Julija Lina Ferko, Ava Jelenič, Ana Marija Bolčina,
Kaja Nemanič, Madina Merzayeva, Vesna Pogačar, Ema Remec, Eva Smrekar,
Živa Zidar

Naslovnica: Madina Mirzayeva

Somentorice prispevkov: Monica Caltran, Katja Vidmar, Irena Šterman

Mentorica: Kristina Hočevar

Postavitev in urejanje glasila: Kristina Hočevar, Franci Novak

Tisk: PARTNER GRAF zelena tiskarna d. o. o.

Št. izvodov: 400

ISSN 2630-2225

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. XII

junij, 2021

K sodelovanju vabljeni dijakinje in dijaki Gimnazije Moste.

Svoje prispevke za naslednjo številko lista pošljete na:

kristina.hocevar@guest.arnes.si

Pesem

Včasih tesna mi je soba,
želim iti ven na zeleno,
ujeti nemir zdaj skladba,
ter v roke spraviti želeno.

Tiho pesem plava skozi zrak,
zdaj na papir, zdaj na zaslon,
roka na srce, ko zagledam mak,
vržem se v pesmi spon.

Ava Schlamberger

Eva Smrekar

V noči

V noči temni vedno spi,
pod nebom milim sen živi,
za kar sanje lepe zdaj krivi,
da podnevi vedno ždi.

Temna noč ima svoj čar,
da zvezde bolj in bolj svetijo,
v noči temni bele tu žarijo,
brez žalosti veselja vnemar.

Brez upanja več ni življenja,
da zvezde tu več ne gore,
vse živo stran zdaj gre,
v noči ni več razsvetljenja.

Ava Schlamberger

Glej blede luno,
s soncem se primerja,
zavidna zbledi.

Risba: Kaja Nemanič

Besedilo: Ava Schlamberger

Iztrgalo

Svet vrtil se,
iztrgalo me je
iz spon življenja.

Belo

Krog mene belo,
belina razprostrira,
nikogar blizu.

Risba: Gaja Godec

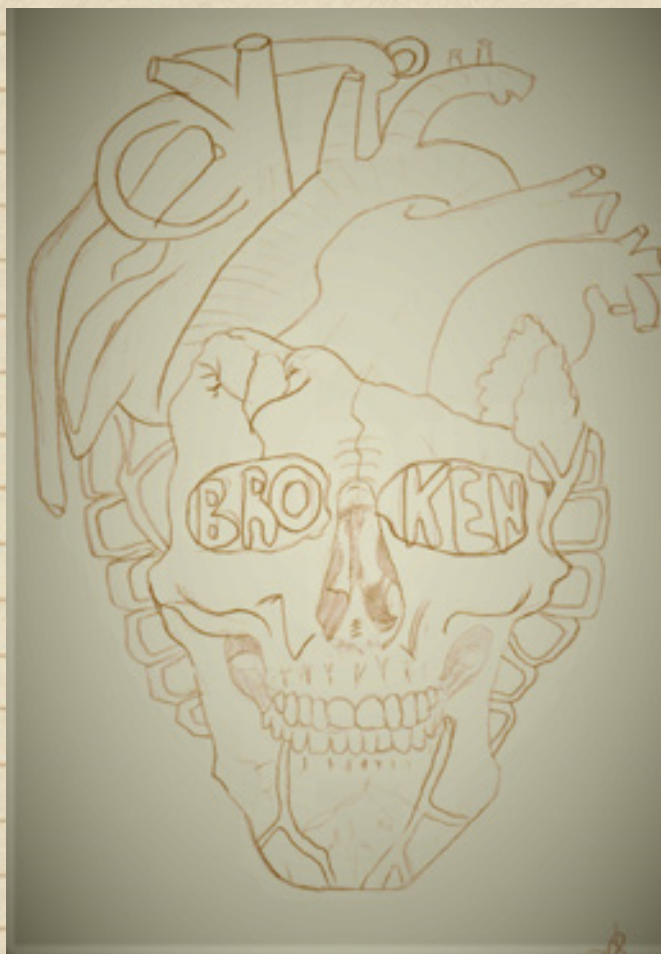
Besedila: Ava Schlamberger

Mesto

Ni ga, ki živi
sam ali z drugimi,
srce na polno.

Bes naraščajoči,
v meni vihar divja,
srce zlomljeno.

Raje zlomljeno srce
namesto kamna,
v prsih šibko bije,
ne več več, kaj srca tvojega je mana.

Risba: Vesna Pogačar

Besedili: Ava Schlamberger

Pisalo tenko
in razmišljanje svetlo
haiku napiše.

*

Samota gora,
močno odmev zazveni,
tišine več ni.

*

Iščem lepoto
in najdem čar zatrti
v človeku skrit.

*

Brala je misli,
domišljijo burila,
ostala v sencha.

Dolgi so lasje,
na dotik svilnati so,
kače Meduze.

Risba: Ema Remec

Besedilo: Ava Schlamberger

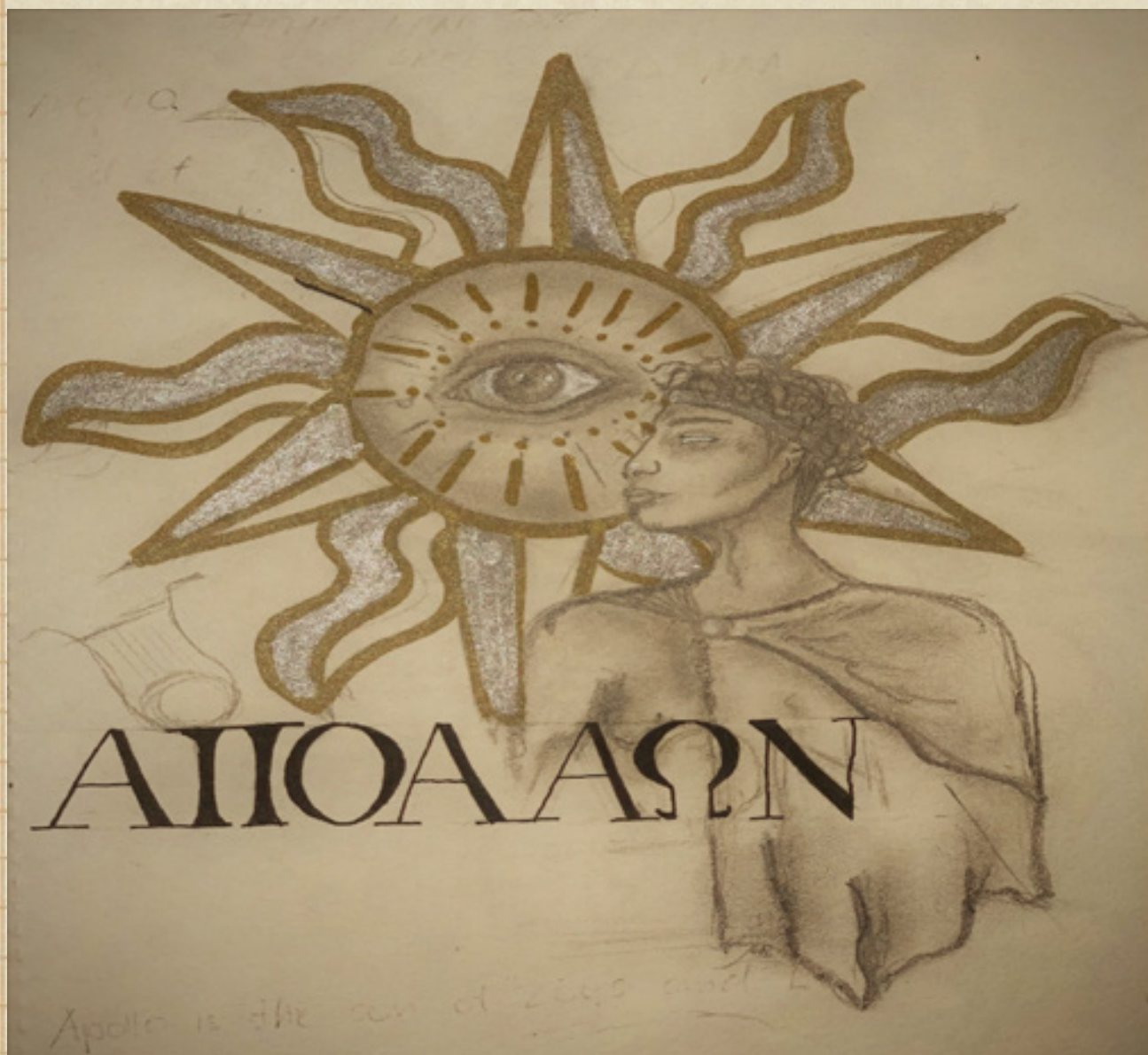
Podvodni svet

Tiho drsi skozi vodo,
brez nemira škrge delujoče,
živali vodne glasbo pojo,
na kopnu pa galebi vrešče.

Plavut, ki tiho plava,
hrup povzroči na gladini,
a breizizrazna ostane glava,
tam v mrzli je globini.

A pesem spodaj zveni lepa,
brez glasu le z barvami,
zraka suhega se otepa
in nas očarane omami.

Podvodni svet prekrasen,
nas vabi ga obiskati,
le ne pogrezni se v sen,
ter svet prelepi zapustiti.

Sonce vzhaja,
svetla svetloba sveti,
nasmeh nariše.

Risba: Ava Jelenič

Besedilo: Ava Schlamberger

Ava Jelenič

Oči nebeške,
kakor angel pred menoj si stal.
Popolnoma si me očaral,
ko na klavir si zaigral.
Razprl svoja si lahkotna krila,
poletela sva v nebo
in si za vedno obljubila,
da skupaj nama bo lepo.

Se še spomniš vseh poljubov?
In besed iz sladkih ust?
Se spomniš pesmi, ki si jih pel?
Ko v kristalni sva palači opazovala svoj odsev.

Vsi spomini, ki so ostali za teboj ...
Sprehod po parku, pogovor v mraku ...
Želim, da bi ostal z menoj.

Odcvetele so japonske češnje,
srce je tvoje moj zaklad.
Upe pustil si mi večne,
zdaj poslavlja se pomlad.

Z njo odhajaš tudi ti.
Duša ranjena trpi.

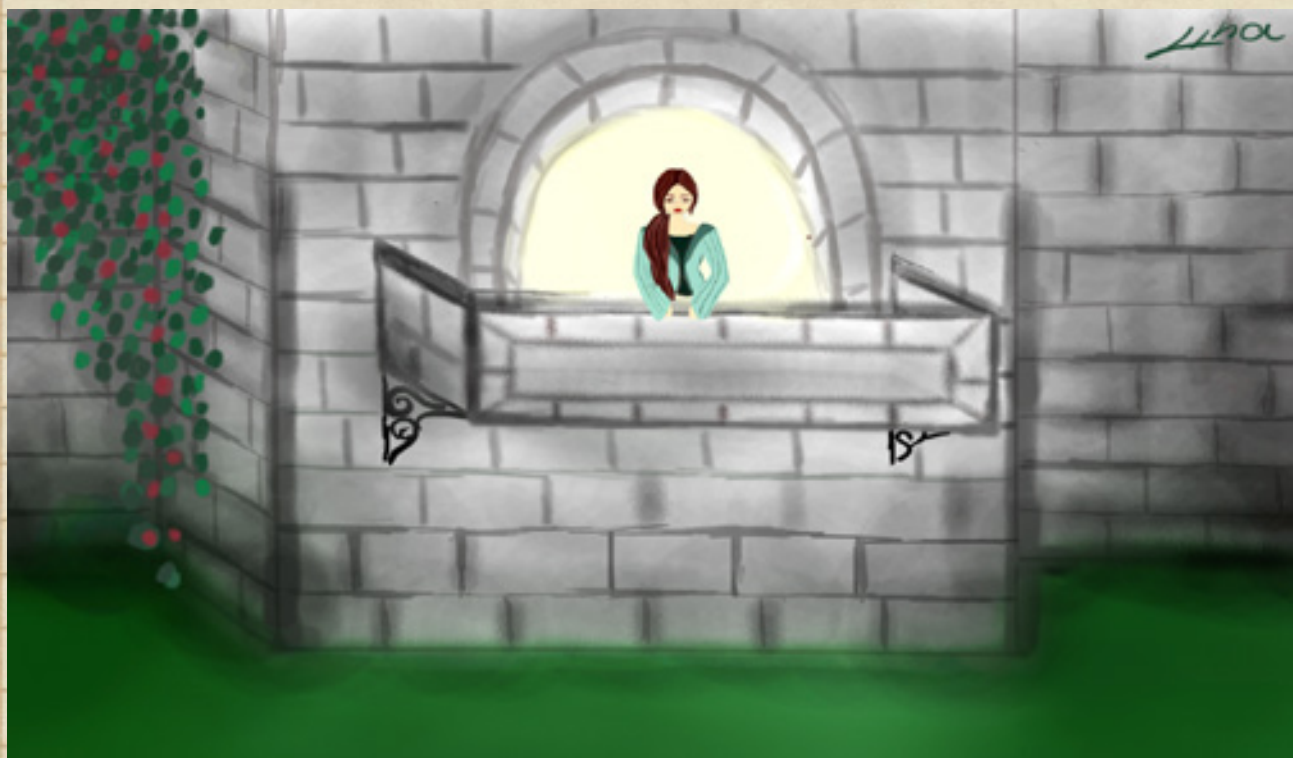
Zvok klavirja je utihnil,
je glas nebeški izzvenel.
Odsev s kristalov je izginil,
po svoji poti si odšel.

Kot metulj lahko si
si v svobodo se podal.
Več ne oziraš se nazaj.
Čas mladosti se izteka,
pozabila sva na raj.

Prekratko naše je življenje.
Otresimo se vseh skrbi.
Ne pozabimo na veselje,
četudi v njem si izginil ti.

Odmev ljubezni

Po tiho stopala sem do tvojega srca,
premišljeno brala tvoje besede.
Po poti korak za korakom hodile so brez meja naproti.
Brez ritma, melodije srce bije.
Podlegla sem čustvom.
Navsezadnje najbolj optimalne domišljije.

Utopljala sem se v tvojih očeh,
se utapljam ...

Včasih topla, majhna, nepomembna solza
nedolžno prevzame lice.

Vidi se le odsev v poraz.
Takrat se pokaže pravi odraz.
Krivica za banalne stvari ni pravica,
proces, ki traja je šele resnica.

Ne morem čez to, ko pomislim, da te ne bi bilo.
Ti priznam, da prebiram razložene poglede,
a včasih še sama ne razumem sebe.

Prizadevamo si le lepote, a to ni smisel te celote,
občasno se poruši v duši, da se vidi te vrednote.

Ana Marija Bolčina

zlom ključnice kot prelom obljub,

zaupam ti brez bližine.

pokličeš, ti povem,
poliže(š) moje rane, da zaskeli,
opazuje(š) moje vzdihe,

seks za seksom, da ne pozabim bližine.

za svojo varnost se postavim pred ohišje,
za tvojo razbijem integriteto,

za čigavo varnost sploh ostajam varna?

*

zavedam se svojega notranjega glasu,
ki z mano prerašča otroško kožo.
prisluhnem mu tudi, ko je tišina
edina (še) slišna frekvenca.

vseeno pa se jaz in ta isti glas
sprašujeva, kdaj bo dovolj ojačan
in močan, da mu boš prisluhnila
tudi ti.

Ava Jelenič

živeti

v svetu polnem brezobraznih ljudi,
kjer seks ne reflektira ljubezni,
kjer njena roka ne nudi zaščite,
kjer njen objem ne premore topline,

ne želim živeti,

bežim drugam,
tja, kamor sežejo njeni pogledi,
kjer je beseda razumljena,
tudi ko ni izrečena,
tja, kjer prebiva intima

tvojega pogleda.

rutina

posodobiš status, deliš spomin,
vse postane navada, nje še vedno nikjer,

zaigraš veselje, posnameš obraz,
nasmehom ne verjameš niti sama,

pa se dobiš z eno, kmalu čakaš drugo,
in čeprav ti bližina ustreza, veš,
da njej nobena ni enaka,

tebi nobena ni enaka.

Ana Resnik

Madina Merzayeva

nariši mi mejo med razumom in čustvi.
moj razum me zapušča, čustva bežijo,
tudi ti boš tako ali tako
kmalu odšla.

Risba: Vesna Pogačar

Besedilo: Ana Resnik

napišem pismo, zavijem spomin,
prav ona je tista, kateri bom pisma
vedno pisala, izročila nikdar.

na listu pustim solzo,
beseda zanjo očitno nima pomena.

pismo spet odpošljem,
kot vedno pa

izpustim naslov.

težko razumem, da sem ženska,
ker še vedno jočem kot otrok,
in težko sprejemem, da sem od tebe
tako razumljena, a hkrati popolnoma nevidna.

Risba: Ava Jelenič

Besedili: Ana Resnik

povem ti, da imam dovolj imam cenzure,
zagradiš me za boke, raztrgaš moje obleke,
opazuješ gibanje mojega telesa,
prepričan, da me žene v ekshibicionizmu.

prazni pogledi in prazne strani,
ne pišem ti, da bi ostala,
še tako globoka čustva ne bodo več napisala
ljubezenske pesmi.

*

danes bom oči obrobila s črno
in ustnice prekrila z rdečo,
da ne zbledim.

Risba: Vesna Pogačar

Besedila: Ana Resnik

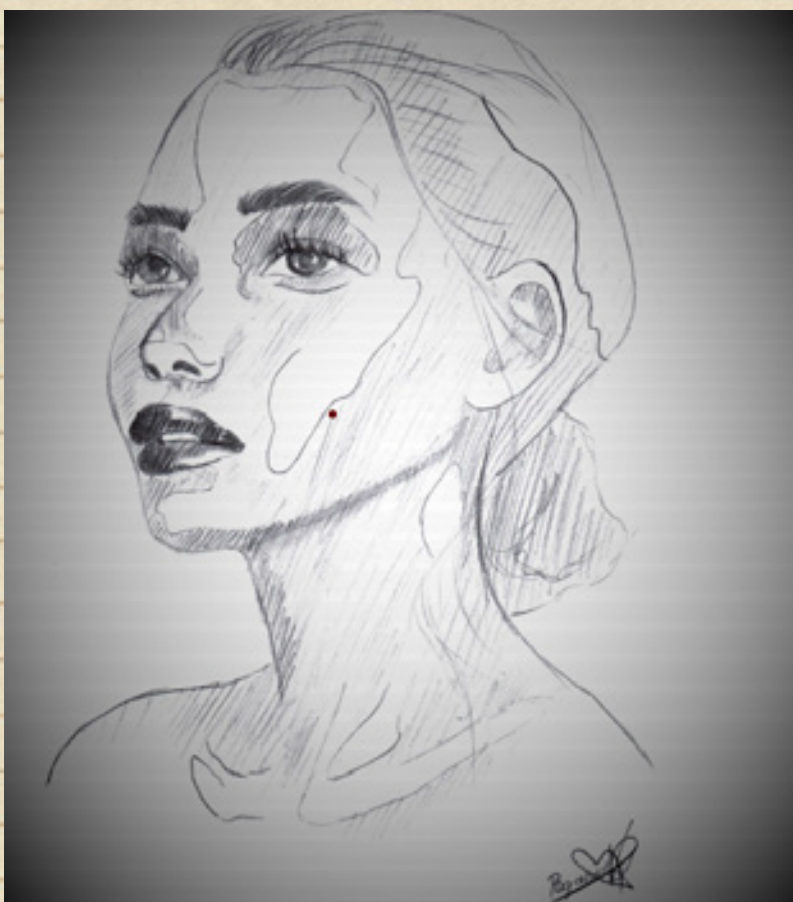
Vesna Pogačar

včasih sem podobna balonu.

moja navzočnost krasi in razveseljuje,
a v sebi nosim neskončno praznino,
le lebdim v prostoru.

ponudim ti balon, primeš ga v roko,
pogledaš me in ga izpustiš,
brez slabe vesti, brez obžalovanja,

kot da je le
navaden balon.

Risba: Vesna Pogačar

Besedilo: Ana Resnik

Ana Marija Bolčina

resnica se ti zdi oddaljena, pa jo vedno znova
postavljam v stvarnost,
da bi jo le dosegla z rokami.

pozabiti
na spomin, na rumena drevesa, na gozd.

nikakor nanjo,

tebe zavijem v srce.

Slika: Ana Marija Bolčina

Besedilo: Ana Resnik

slečem membrano.

ko mi je vprašljiva percepcija sveta,
ko ne preostane mi nič več besed,
obmolknem in v dar dam samo sebe,
tistih bežnih enaindvajset gramov -

duša.

Slika: Ana Marija Bolčina

Besedilo: Ana Resnik

I fell in love with the pain,
because it made me feel something,
even if just for a few fleeting moments.

*

How do I forgive myself
for all the things I didn't become?

*

She had unwillingly become the villain
of her own story.

*

I looked into his eyes and realised:
This was it.
Maybe all we ever were meant to be,
was a memory.

Ema Remec

ILUZIJA SVETA

Moje misli so zbegane,
telo se iz minuto v minuto prilagaja.
Mrzlica me preplavi na vsake toliko časa,
kot da je v meni močen nemir.
Skladnost telesa je nemogoča.
Počutim se šibko.
Nemočno.

Poleg tega sem tudi brez vpliva.
Moja beseda je za druge tiha, negovoreča.
Tudi če je le napisana, ne šteje.

Nezaupanje v sočloveka,
brezbrižnost,
nepoštenost ljudi se kopiči.
Brezup poštenjakov se čuti v joku.
Premamiti ljudi v goljufijo
je prava norija,
da si s tem ostali polnijo svojo lastno domišljijo.
Prikazovanje resnične neresnice,
občudovanja vrednega sprenevedanja.

Kje so meje človeškega dostojanstva?
Sploh še obstajajo ali so bile že zdavnaj pogubljene?
Iluzija sodobnega sveta je odšla.
Se bo vrnila?

Risba: Vesna Pogačar

Besedilo: Sara Alič

Ujet

Plemenito, svobodno plavam po morju.

Vsaka kapljica slane vode
mi zdrsne po celem gibajočem telesu.

Za trenutek pozabim na vse.

Bežim, bežim stran.

Ne prenesem več zanemarjenega oceana,
prej bi temu lahko rekli plastika.

Plavam, plavam stran.

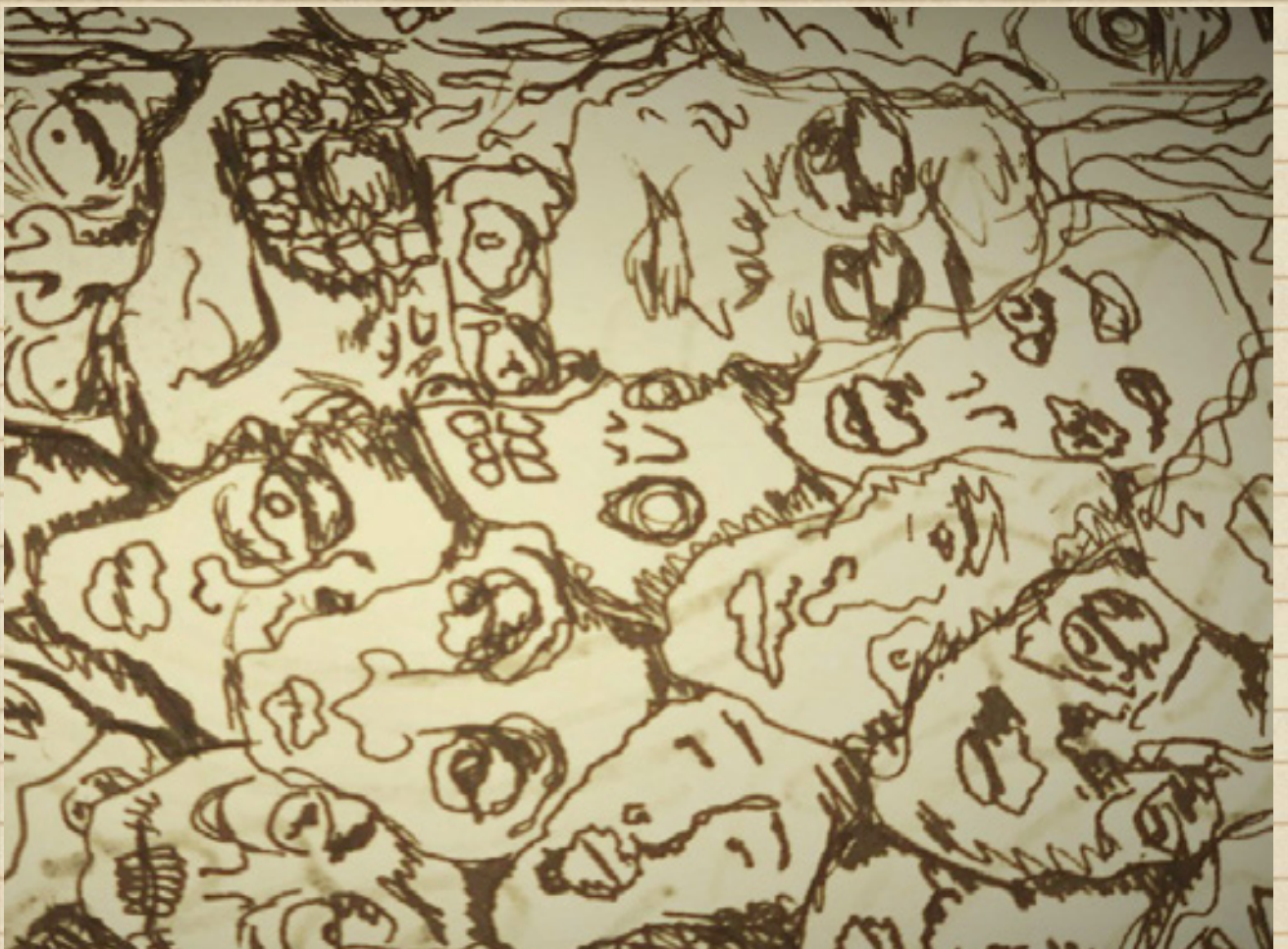
Nekam, kjer bom lahko mirujoče gledal v globino.

Črno, temno modro.

Risba: Živa Zidar

Besedilo: Sara Alič

1947

Zazrem se v stare slike
črno bele,
vidim mlade obraze
nasmejane brez poraza,
sprašujem se,
kaj zdaj spremenil bi, ko vedel bi, da si ti?
kaj obžaluješ, da solzo kdaj potočil si?
kaj slišal rad še zadnjič bi, da srce ti ponovno oživi?
kaj tvoja zadnja misel je bila, ko zadnji vdih naredil si?
zakaj je tako hudo, da te ni?

Risba: Ava Jelenič

Besedilo: Sara Alič

